

ÉN DRINK OG EN KNAP

- Anne, Anne vågn op, råber jeg, mens jeg ihærdigt trykker på "Vågn op"-knappen. Jeg trasker rundt i kontrolcentret, mens jeg venter på, at Anne vågner.
- ANNE, vi skal mødes med de andre lige om lidt", skråler jeg igen ind i hovedet på hende. Endelig vågner hun, og jeg trykker hurtigt på "stress" knappen.
- Vi har travlt Anne!

Klokken er lidt i syv, og Anne skal i byen med nogle venner og haster derfor ud af døren.

- Jeg vidste, det var en fejl at tage den ekstra middagslur. Hun glemmer sin pung, men det er lige meget, for ude foran står tre af Annes veninder. En af pigerne kører med en lille vogn, fyldt med Breezere. Hun rækker en til Anne. Jeg er lidt skeptisk, men hun må gerne have det sjovt.

Jeg har aldrig kunnet lide hendes veninder, men det er også lidt svært at styre hende for tiden. De krammer og går ned mod byen. Den højeste af pigerne går i 9. klasse og har iført sig en stram, kort, sort nederdel og en hvid blondetrøje. Aldeles upassende

ifølge mig. Min Anne er meget mere fornuftig. Løse, lårkorte shorts med en grøn top og cowboyjakke. En passende påklædning for en 14 årig.

Jeg hører råb og musik i det fjerne. "Forsigtig"-knappen bliver nu taget i brug. En flok drenge slingrer forbi os med hver deres flaske i hånden. De kigger med et fjernt blik på os, de er ved at falde sammen af grin. Eller hvad det nu var, de havde gang i? Vi kommer nærmere og kan nu se de farverige glimt, der oplyser den kulsorte gade. Jeg bliver lidt urolig og venter spændt på, hvad der mon vil komme til at ske. Det er første gang, Anne er i byen, sådan rigtigt. Jeg er dog helt rolig, selvom hun kun er 14 år, da jeg ved, at Anne er en fornuftig og klog pige.

Nu er vi tæt på, jeg kan mærke adrenalinen stige.

- Vi skal være påpasselige Anne, siger jeg roligt til hendes underbevidsthed. Hun slapper af, og vi går ind. Musikken og lugten af sved overmander mig, som en storm, mens jeg bliver helt døsig. Det tager lidt tid, før jeg når at stille skarpt i det store mørke lokale, hvor det eneste lys kommer fra projektørerne og de få stearinlys, der står tilfældigt rundt på bordene.

Anne og veninderne går længere ind i menneskemængden. Alle skubber og maser for at komme til, mens andre står i hjørnerne og kigger skulende rundt. Vi beslutter os for at sætte os. Pigen med den stramme, sorte nederdel går op og køber nogle drinks. Anne og jeg følger hende langsomt med blikket. Vi ser hende gå op og bestille nogle drinks.

Lidt efter kommer hun tilbage med fire drinks og en bakke med en masse små glas med farverigt indhold. Jeg kigger mistænksomt på bakken og tænker på, om det mon kunne have været det, drengene vi så, måske havde drukket. Anne tager en drink. En duft af sødme og syrlighed trænger ind til mig. Det strejfer mig kun kort, hvad der mon kan være i det.

- HVEM KAN BUNDE HURTIGST?, råber dullen med nederdelen for at overdøve den overdrevne høje og dårlige musik. Jeg kigger rundt på de andre, der tilsyneladende mener, at de kan bunde hurtigst. Jeg kan høre, at Anne spekulerer over, hvad de andre mon vil tænke om hende, hvis hun ikke gør det. Derfor siger jeg roligt til hende:
 - Du må godt Anne, men vær forsigtig!. Anne smiler selvsikkert og begynder at drikke med det samme.
 - HEY ANNE, DU MÅ IKKE STARTE ENDNU!, men hun hører ikke efter og bunder efter 15 sekunder.

”Kliirgn”, jeg vender mig hurtigt rundt og ser, at knappen ”Syn” er sprunget. Lige efter rækker Anne ud efter sin mobil, men rammer et af glassene på bakken.

- Har du prøvet at drikke før Anne?, spørger dullen undrende.

”Kliirgn”, ”hørelse”-knappen springer.

- HVAD?, råber Anne tilbage.

- HAR DU PRØVET AT DRIKKE FØR!, råber hun tilbage.

- NEJ, HVORFOR?, svarer Anne.

- Nåh ikke for noget, siger dullen igen og kikker over på de andre.

- HVOR ER TOILETTET?, råber Anne. Pigerne peger, og hun begynder at gå. Jeg bliver meget chokeret, da det ikke ligner Anne at råbe og at gå alene på toilettet. Der har da før været en knap, som var sprunget, men ikke to lige i streg. Vi må tage den med ro og måske begynde at vende snuden hjemad.

Da Anne går ud fra toilettet, kommer en ældre herre hen til hende og spørger, om hun vil have en smøg udenfor.

- NEJ ANNE, NEJ STOOOP! Hun plejer altid at være så samarbejdsvillig, men nu kan jeg ikke styre hende. Jeg henter den store, tunge manual, som ikke har været i brug i årevis. Jeg puster hårdt ud over den, så støvet flyver om ørene på mig. Jeg bladrer hovedkuld rundt i bogen, mens jeg prøver at holde mig i ro.

- Der er alt for mange sider, hvordan skal jeg nogensinde finde det! Jeg lukker bogen hårdt, og en seddel falder ud af bogen. På den står:

Pas på!

Hvis der kommer alkohol indenbords, går det hele i stykker. Du må gøre, hvad du kan for at stoppe det, men hvis det først er gået i gang, kan det være svært at styre!!!

”Kliirgn”, jeg vender mig hurtigt. Der var det balancen, der røg.

- Hvad er det for en forfærdelig stank, siger jeg og ser med det samme noget helt forfærdelig. Der står Anne med den ældre herrer, de ryger på skift. Hun er i gang med anden flaske og står og svajer lidt.

- HØR LIGE HER ANNE! NU SKAL DU FINDE DE ANDRE OG TAGE HJEM, skriger jeg nærmest ind i hovedet på hende. Hun hører det og går over mod de andre. Hun slingrer lidt fra side til side, som en baby, der tager sine første skridt, hvorefter hun går ind i en lygtepæl og vælter omkuld.

- ANNE, hviner de og hjælper hende op igen. Anne falder igen og slår hovedet, men hun mærker ikke noget.

Anne og veninderne sætter sig ind til festen igen. Jeg mærker en snurren, som om jeg sidder i en karrusel med bind for øjnene. Min hals brænder, mine ben ryster, og jeg tror snart, at jeg får brug for stærkere briller. To drenge kommer over til os og spørger, om vi vil danse.

- Jepsen deksen, synger Anne næsten, hvorefter hun bøvser højlydt. Drengene kikker undrende på mig.

- Ej Anne, nu sidder du lige lidt her. Vi kommer snart tilbage, siger pigerne og hopper afsted med drengene

- Hva’ så, er du tørstig søde? Det var manden med cigareten. Jeg væmmes ved hans gule, smørrede smil og fedtede, svedige hår. Han rækker mig en meget farverig drink med røde, gule og orange nuancer. Sugerøret er blå med hvide prikker. Jeg kan se, at der er blevet drukket af den.

- Mmm, ju dee, vil ja. Hik

- NEJ NEJ NEEJ ANNE, DU KAN IKKE TÅLE MERE STOOOOP, men det er for sent. Hun bunder og alt lyset i kontrolcentret går ud. ”Kliirgn”, lyder det, men den gang var det ikke en knap, men det engang farverige glas, der splintrer i tusinde stykker. Anne falder om og slår hovedet ned i bordet og når kun at skimte sine veninder danse for fulde gardiner, før hun går i sort. Sirenerne bliver højere, og jeg trækker automatisk i hovedafbryderen.

Andrea Hansen, 8. klasse